

ABRAHAM HANS

AL WEER IN ZIJN MACHT

De auto van het kasteel reed heen met de baron de Porteira, de barones en François.

«Jonker Reginald mag niet mee», zei Martha Roelens tot Greta Wellens, die gereed stond om uit te gaan. «Ze zijn naar Poeke, bij baron van Leewerdal. Alloh, een plezierige achternoen, Greta».

Greta verwijderde zich. 't Was haar vrije zondagnamiddag, eens om de veertien dagen en dan mocht ze in het ouderlijk huis overnachten.

Greta kwam op de hoeve. De koffie geurde. Vroeger had Greta naar zo een middag thuis kunnen verlangen. Nu voelde ze zich beklemd.

Moeder begon dadelijk over het land. Ze wilde weten wat mevrouw gezegd had.

«Niet veel», zei Greta. «Mevrouw had er spijt van dat we niets hadden gekregen. Ik merkte het wel maar ze zal vanzelfsprekend niets over de baron zeggen. Jan moest beter opletten».

«Het is ongepermitteerd... de jongen heeft niets misdaan. De baron mocht wensen, dat zijn oudste er een was als de mijne. Hij zit nu weer met een staking op de fabriek te Gent».

«Maar, vader, het werkvolk is nooit tevreden».

«Och toe. Ze verdienen in het bedrijf van meneer François minder dan elders».

Greta wilde de jonker niet verdedigen, vooral niet nu Jan binnen trad.

Men dronk koffie. Vader was stil. Hij kon het onrecht nog niet verkroppen.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 451

A. HANS.

De Gestoorde Zesdagenkoers

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

«Ik ga eens tot aan tante Julie», zei Greta.

Die ongehuwde tante woonde op het dorp. Greta keek niet meer naar haar vroegere vriendinnen, die op het gemeenteplein heen en weer wandelden.

Tante praatte graag over het kasteel. Ze had grote eerbied voor de baron de Porteira en laakte het streng, dat men hem als burgemeester afgestemd had, zoals ze het noemde. Greta luisterde maar vaag. Ze was hier gekomen om weg te zijn vanonder de spiedende blik van Jan en ook van moeders geklaag over het land, dat naar een ander was gegaan. Ze dacht nu aan jonker François. Tante moest eens weten dat ze met hem een verhouding had.

«O, het moet eindigen», zei Greta bij zich zelf. Maar voor zijn vertrek had François weer een afspraak gemaakt voor vanavond.

«Ik doet het niet», had ze reeds telkens bij zich zelf gezegd. «Het kan verkeerd eindigen».

Nu was hij naar de familie van Leewerdal, naar zijn officiële verloofde. Greta haatte die jonkvrouw. Waarom moest zij met François huwen, als die haar, Greta beminde?

Tante begon dan over het land. Ze wist door een zuster van Peter dat Wellens niets gekregen had.

«'t Is al de schuld van Jan», zei Greta.

«Uw broer heeft een te stoute mond. Ik heb hem eens de les gelezen. Peins een keer, hij kwam me vragen of ik hem geen geld kon lenen om een velo te kopen. Ik moet mijn kost verdienen met spellewerken en een beetje spaargeld is weggezet tegen mijn oude dag om me een plaatsje te kopen in het nonnenklooster. Ik heb Jan gezegd, dat ik hem geen fiets zou geven al ware ik miljonair, dat de velo's de plaag van de wereld zijn en de jonkheid slecht maken. Toen ik nog jong was, bestonden die duivelsdingen niet. Toen bleef de jonkheid deugdzaam op de eigen parochie. Nu vliegen jongens en meisjes overal naar toe. Gen kermisje in de rondte of ze zijn er bij. Toen de eerste fietsen reden, smeten de mensen er stenen naar en dat was goed. Maar het heeft niet geholpen. Nu zitten de meisjes er al zoveel op als de jongens. En dat ze daarbij hun dijen tonen bekommert ze niet».

Greta liet haar tante praten en dacht aan François. Ze at met tante en ging toen heen. De avond viel vroeg. Greta was somber gestemd, ontevreden met haar verhouding tot François. Vanavond zou ze hem toch mijden. Maar ze was zo verliefd op hem.

Greta kwam thuis. Het avondmaal werd opgediend in de lage keuken. Hoe triestig was het in huis, toen de kleine petroleumlamp brandde, die de hoeken in het donker liet. Vader regelde alweer het werk voor morgen en zat dan in gedachten verdiept. Altijd nog wrokken over dat land!

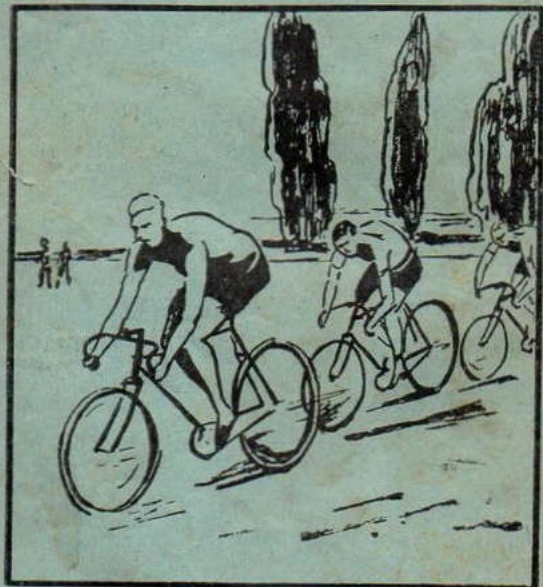
Jan deed het stalwerk. 't Was voortdurend slaven en wroeten. 't Rook naar veevoeder en mest in huis.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 465.

A. HANS.

De Groote Ronde

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

Greta ging vroeg te bed. Straks verwachtte jonker François haar buiten. Op het kasteel waren er altijd loerende blikken. Daarom wilde hij naar hier komen.

«Maar ik ga niet», zei ze weer, al had ze vanmorgen toegestemd.

Ze lag wakker en hoorde de anderen naar bed gaan. Greta kon niet slapen. Plots schrok ze. Er werd op het venstertje getikt.

«François», dacht ze. «O, wat steekt hij nu uit. Als Jan het merkt!»

Ze stond op. Haar hart bonsde. Vlug trok ze een warme mantel over haar nachtkleed. Ze opende het raam.

«Greta, ik sta hier te wachten», fluisterde de jonker. «Kom nu».

«O, hoe durft ge! Als vader het hoort...»

«Moest dit uitkomen, ik zou meer last hebben dan gij. Maar het kan me niet schelen. Ik begeer u, ik heb u nodig. Kom buiten... Kruip door het venster... Ik zal u helpen».

Ze was al weer in zijn macht.

«Een momentje dan», zei ze.

En ze klom naar buiten. Jonker François leidde haar vlug van de hoeve. Geen twee uur geleden had hij hoffelijk afscheid genomen van zijn verloofde en haar getroost, toen ze wat verdrietig was, omdat haar vader en François vrij heftig geredetwist hadden over de staking te Gent. Baron van Leewerdal keurde het optreden van François niet goed.

Nu zei François dat hij zich zo schromelijk verveeld had en ginds bij zijn verloofde naar haar verlangd had. En Greta genoot, toen hij op de adellijke jonkvrouw schimpte en haar in zijn armen nam.

«Nu zijn we ver genoeg», stamelde Greta. «We komen tegen het kasteel».

«'t Achterpoortje van het park is open en we begeven ons even naar het paviljoen», fluisterde François.

«Neen, of...»

Zacht kuste François haar en weer gehoorzaamde het gedweë meisje. Ze slopen door het deurtje en onder het zwaar geboomte van het park.

Opnieuw werd Greta willoos, juist als wanneer ze zich op de kamers te Gent bevond. Ze behoorde geheel aan jonker de Porteira. 't Was na middernacht, toen François Greta liet gaan. Ze verlieten het paviljoen.

«Daar is iemand,» zei Greta verschrikt.

«Wie is er daar?» klonk een stem.

Greta vluchtte heen. Eerst wilde François haar volgen, maar hij hoorde zijn naam noemen. Toen bleef hij staan.

«François, ik ben het,» zei Reginald, die dezelfde dag op «De Donk» met kamerarrest verbleef.

De oudste smoorde een vloek.

«Wat doet gij 's nachts in het park?» bromde hij.

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 667

A. HANS

DE KOERS VAN DEN LUIAARD

Uitgave A. Ham-Van der Meulen, Kortich.

«Dat zou ik u wel kunnen vragen!»

«Ik kon niet slapen. Die vervloekte staking speelt door mijn hoofd. Ik moest naar buiten.»

«Er was een meisje bij u.»

«Welnu, ja, ik heb hier een meisje gebracht... Ik had enige afleiding nodig.»

«En ge hebt vandaag uw verloofde bezocht.»

«Doe nu niet zo naïef! Ge weet wel, hoe het er in onze kringen aan toe gaat. Die verloving is een officiële aangelegenheid maar daar buiten kan men toch een verhouding hebben om zijn zinnen te blussen.»

«Maak met uw bluswerk maar geen onschuldig meisje uit de omgeving ongelukkig!»

«Ongelukkig maken! Stel u niet zo theatraal aan! Of ze zich nu afgeeft met een boerenpummel of een tijdje mijn minnares is, dat komt op zelfde neer en zij vindt zich helemaal niet ongelukkig. Zij is niet zo'n onnozel schaaap!»

«Ik heb ze niet herkend.»

«En ge behoeft ook niet te weten wie ze is. Zijt ge misschien van plan met papa over dit avontuur te praten?»

«O, neen, want voor papa kunt gij geen kwaad doen! Ik ben de slechte zoon.»

«Ik kan dus op uw stilzwijgen rekenen, Reginald? Dan is het goed. Hoe zijt gij buiten geraakt?»

«O, langs het verandabalkon.»

«Dat is ook avontuurlijk.»

«Maar ik heb me over zulke avonturen geen problemen te maken. Nu, gij moet weten, wat ge doet.»

Reginald verwijderde zich. Hij wilde een luchtje scheppen.

«Dat die moeial ons nu ook moest betrappen!» bromde François. «Maar hij heeft Greta niet herkend, dat is toch nog een geluk. Ik moet eens zien, waar ze gebleven is. Misschien handel ik stom, maar ik ben op die meid verslingerd.»

François spoedde zich langs de binnenweg naar de hoeve van Wellens. Hij haalde Greta nog in. Ze weende.

«O, alles is uitgekomen», snikte ze. «Het was jonker Reginald en hij zal het aan mevrouw zeggen. Ik word schandelijk weggejaagd.»

«Reginald heeft u niet herkend. Ik heb met hem gesproken en weet het zeker. Maak u niet ongerust. En niemand zal het weten. Hij wist, dat er een meisje was, hij heeft u echter niet herkend. Ge kunt erop vertrouwen, Greta. Niemand zal het weten. Kom, ik zal u in huis helpen.»

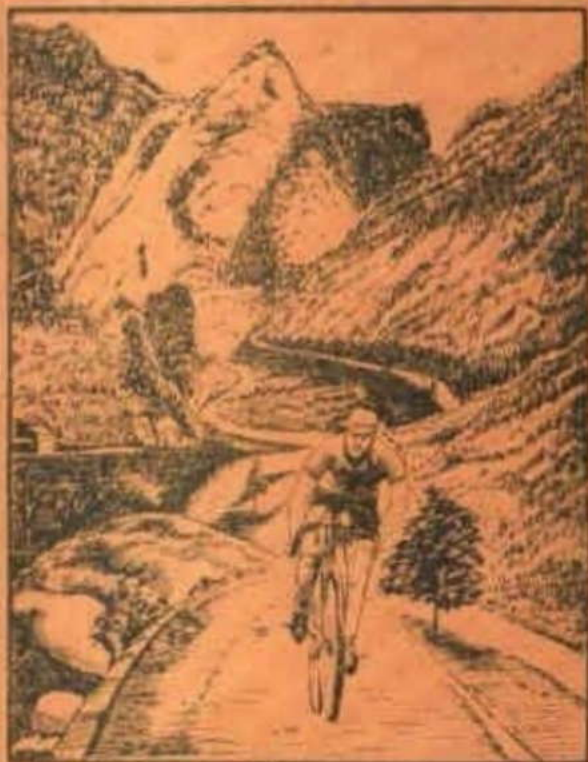
Greta klom door het raam, dat ze dan stil sloot. Ze legde zich te bed, gekweld door begeerte en wroeging. Ze drukte haar gelaat in het kussen en snikte zenuwachtig. Pas tegen de morgen viel Greta in

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 671

A. HANS

De eerste Ronde van Frankrijk

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortrijk.

slaap. Vrouw Wellens wakte haar, toen het zes uur was. Greta moest om zeven uur op het kasteel zijn. 't Was of ze een steek in het hart kreeg, toen dadelijk de herinnering aan het verblijf in het paviljoen levendig werd. Greta voelde zich vreselijk ongelukkig. Ze was loom en moe. 't Liefst was ze blijven liggen. Maar ze moest naar haar dienst.

O, Reginald moest haar toch eens herkend en alles aan mevrouw meegedeeld hebben ! Huiverend stelde Greta zich voor, hoe mevrouw haar dan zou weggagen.

Al had François gezegd, dat Reginald niets wist, toch bleef bij Greta de onrust haar kwellen.

Ze had wel kunnen wenen, toen ze in de keuken trad en haar goede moeder zag. Moeder moest het eens weten, zij, die de eerbaarheid van haar dochter zo hoog hield. En vader! O, dat nog bij al zijn verdriet over het pachtland.

Diep ongelukkig ging Greta naar «De Donk».

Niemand van het kasteel was reeds beneden. Edmond en Martha ontbeten in de keuken. Greta ging naar boven om zich te verkleden.

Toen mevrouw haar riep, bonsde haar hart. De barones was vriendelijk. Greta hielp haar bij het toilet. Ze moest wat later het ontbijt aan jonker Reginald brengen. Ze kleurde toen ze zijn kamer binnen trad. Ze vreesde, dat hij haar het nachtelijk avontuur zou verwijten. Maar Reginald groette haar op zijn gewone vriendelijke wijze.

Greta was meer gerust gesteld, toen ze de kamer verliet: de jonker wist het niet, dat zij bij zijn broer was geweest of deed alsof....

OPSCHUDDING TE NEVELE

Paulina de Baarne had nog enige dagen gewacht om met haar auto op het kasteel van oom en tante te Nevele te verschijnen. Maar nu was ze in aantocht. Raoul de Baarne en zijn vrouw zaten in de huiskamer. Beiden waren dorre mensen, mager en flets, als leefden ze meestal in verdorven lucht, en schuwden ze de zon en de frisse atmosfeer.

Maartens, de zoon, kwam thuis van zijn effektenkantoor te Gent. Hij keerde dagelijks heen en weer met de stoomtram. Hij was het enig kind, sedert twee dochters jong stierven. Maarten bezat een onaangenaam gezicht, met de kleine loerende ogen, een matte kleur, een scherpe neus, en wijde mond. Hij groette nauwelijks zijn ouders en zei zeer opgewonden:

«Wat ik nu gehoord heb, gaat al te ver! Paulina zou in een auto rond rijden, een eigen auto, die ze gekocht heeft!»

Mijnheer de Baarne verslikte zich en de echtgenote stak de armen omhoog.

ABRAHAM HANS

OVER BERG EN DAL

bewerkt door Jan Marchau

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM